

Mert „az Élet él és élni akar” (39. rész)

Előző sorozatunkban a jövő tudományáról esett szó. Bebizonyítottuk, hogy a legtöbb gondunk és betegségünk kórokozója a tudomány által szaporított, a médiában terjesztett, hibás tudás. A hibás tudások legkártékonyabbja, hogy küzdünk betegségeink ellen, mindenáron győzzük le a kórt... A betegség a legjobb barátunk. Az Élet maga a változás, a betegség a Változásban segít bennünket. Ha megértjük üzenetét, százszor szebben, ezerszer erősebben élhetjük tovább életünket! Miben segít, miben gátol, milyen cél felé vezet? Miben kell változnunk a test, a lélek és a szellem szintjén? Új sorozatunkban ezekre a kérdésekre keressük együtt a választ, és aki keres - talál! (GG)

Életfák, családfák, gyökerek, ágak a Kárpát-medencében

József Attila A DUNÁNÁL (részletek)

*Anyám kún volt, az apám félig székely,
félig román, vagy tán egészen az.
Anyám szájából édes volt az étel,
apám szájából szép volt az igaz.*

...

*Megszólítanak, mertők én vagyok már;
gyenge létemre így vagyok erős,
ki emlékszem, hogy több vagyok a soknál,
mert az összejtig vagyok minden ősz -
az Ős vagyok, mely sokasodni foszlik:
apám- s anyámmá válok boldogon,
s apám, anyám maga is ketté oszlik
s én lelkes Eggyé így szaporodom!*

*A világ vagyok - minden, ami volt, van:
a sok nemzedék, mely egymásra tör.
A honfoglalók győznek velem holtan
s a meghódoltak kínja meggyötör.
Árpád és Zalán, Werbőczy és Dózsa -
török, tatár, tót, román kavarog
e szívben, mely e multnak már adósa
szelíd jövővel - mai magyarok!*

Kedves olvasók!

Engem is érdekelnek a családfák. Mielőtt a cikk írásába belevágtam volna, megnéztem az interneten. „A családfán ábrázoljuk az ősök illetve utódok közötti kapcsolatokat, azaz a családfa a származást (genealógia) tudományának eredményeit bemutató egyik fontos eszköz. Két fő formáját különböztethetjük meg:

Egy ember őseit bemutató családfa: úgy néz ki, mint egy fa koronája, a sok ősből az idő előrehaladtával – az ábrán lefelé – egyre kevesebb, végül egy utód lesz.

Egy ember (vagy pár) leszármazottait bemutató családfa: az előző ellentéte, a formája olyan, mint egy fa gyökérzetéé, lefelé haladva ágazik egyre több felé.

Természetesen ez a két változat kombinálható.” (forrás: Wikipédia) A családfát szerintem nevezhetjük életfának is.

Amikor megtaláljuk életünk párját, egy másik életet, kedvesünk életét, az olyan, amikor két fa nő az erdőben, szorosan egymás mellett, összefonódva (lásd illusztráció). Ez az igazi, természetes életfa, családfa. A gyerekeink,

**unokáink, dédunokáink alkotják a fák ágait, amelyek az ég felé törekednek. Szüleink, nagyszüleink, dédszüleink, stb. képezik életfánk gyökereit. Gyöke-
rek nélkül nem él, nem nő még az életfa, azaz a családfa sem. A családfa az erdő része. Egy magányos fát könnyen kicsavar a szél, de az erdőt a közösség ereje is védi. Ha a gyökereink nem elég mélyek, akkor olyanok leszünk, mint**

a gaz, amit a legkisebb vihar is elfúj a Kárpát medencéből. A magyar azonban nem egy sehonnani, nemzetség és törzs nélküli nép. Az egészséges fa jobban ellenáll a betegségeknek! Mi tudjuk, hogy ez a mi nemzetünk, a mi hazánk, mindig is itt éltünk. Miért fontos ez a tudat? A nép egészsége és a saját egészségünk érdekében. A szellemi, lelki és testi egészségünk is a múltunkban gyökere-

zik. Az egyén egészsége a népegészség része és viszont. Genetikusaink is egyet-értenek ezzel. A Szentírásban, Máté Evangéliumában olvashatjuk: „Jákób nemzé Józsefet, férjét Máriának, a kitől született Jézus, aki Krisztusnak nevezetik. Az összes nemzetség tehát Ábrahámtól Dávidig tizennégy nemzetség...” Az egy kicsit ellentmondásos, hogy a zsidó származás igazolása ezzel szemben anyai ágon történik (maternális társadalom). Most azonban nem a zsidó témáról akarok írni. A régi magyar szokások szerint a nő a házasságkötéskör elveszítette identitását, még a nevét is. A férj, a családfő, az apa a család alapja. A nő a férje családjának része lesz. Szegény megboldogult édesanyám, született Pápay Gizella (szabadszállási kunok, felcsúti magyarok ivadéka) több mint 50 éven át úgy írt alá, hogy „Bartha Lajosné”. Bérelszámolás vezetőként ezt több ezer-szer leírta. Megjegyzem, hogy a második világháborúban, a vészorszakban sok

zsidó származású nő, akinek magyar férj volt, ennek a régi magyar szokásnak, törvénynek köszönhetette az életét, főleg a kistelepeken. A nőkkel külön nem foglalkoztak. A mai kor embere és asszonya sajnos már nem tiszteli ezt a régi törvényt. Manapság azt se lehet tudni egy nőről, hogy hajadon, vagy férjezett-e.

Légy önmagad! Tartsd meg a lánykorki neved! Hogyan lesz ebből család alapú társadalom? Válgék egészségünkre? Jó 25 éve Kazahsztánban jártam. Igen oldott állapotban ünnepeltük az egyik kazah igazgató születésnapját. Egy láda vodka és egy hordó sör hatására már magyarul, kazahul és oroszul is énekeltünk (Sör nélkül a vodka csak kidobott pénz, mondják az oroszok.) Kazah ismerőseim elmondták, hogy náluk minden férfinak számon kell tartania a férfi felmenőit hetedízigen. Apa, nagyapa, dédapa, ükapa, széppapa,... A kazah társadalom is

egy atyai (paternális) társadalom, mint a magyar is. Feltettem magamnak a kérdést, ismerem-e az atyai ágát a családfámnak? Énmagam 1953-ban születtem Budapesten. Édesapám, néhai Bartha Lajos 1918-ban született Budapesten. Nagyapám, Bartha Károly 1885-ben született Ilencfalván, Marostorda megyében, Erdélyben. Dédapám, Bartha Gergely református kisbirtokos, 1843-ban született Ilencfalván. Ükapám ilencfalvi Bartha Mihály református kisbirtokos. Itt elvesznek a nyomok. De levéltári adatok szerint már 1614-ben is élt az Ilencfalvával szomszédos Lukafalván egy Bartha István nevű primátus lófő. Az első világháború után nagyapám kérte a magyar állampolgársága fenntartását. (Szegényjogon bélyegmentes volt! Akkoriban a szegényeknek is voltak még jogaik.) 4 évig kellett várnia az elbírálásra. Ezalatt szerzte be a Lukailencfalvi Református Ekklézsiáról az anyakönyvi másolatokat, amiből kiolvasható őseim neve, születése. Én-hozzám édesapám halála után jutottak az eredeti iratok. Családi ereklyeként őrizgetem. Nagyapám állampolgársági bizonyítványát illusztrációként csatolom, ma már ez történelem.

A második világháború alatt is sokan kutatták a családfájukat. Ennek más oka volt. Sokan egyszerűen arra gyűjtöttek bizonyítékokat, hogy felmenőik között nincsenek zsidók. A családfa helyzet tisztánlátást az is bonyolítja, hogy a XX. században, főleg a vérzivataros felében nagyon sokan magyarosították a nevüket. A szerb, horvát, zsidó, német, szlovák (tót), román hangzású nevektől mifelénk sokan igyekeztek megszabadulni. Ez életbevágóan fontos volt akkoriban. A ma élő korosztályok múltkutató kedvét megnehezíti, ha nem ismerik ezeket a családi magyarosításokat.

Korábbi cikkemből egy ideillő részlet: Mit tudunk a hunokról, kipcsákokról, őseinkről? A magyar népet nagyon erős rokoni szálak fűzik a hunokhoz, kipcsákokhoz. A ránk erőltetett finnugor származás nem fedi a valóságot. Az oszd meg és uralkodj elvet követve találták ki Bécsben az osztrák elnyomók. A lélek és a szellem szintjén nagyon fontos érezni, tudni, hogy hova tartozunk, honnan jöttünk. A nép, az ország egészségéhez erre is szükség van. Gyökerek nélkül nincs növekedés, fejlődés.

Olvastam a Kipcsákok című könyvet. Lekötött, megragadott az ótörkök (türkök, köztük a hunok is) története. Ez egy történet, a türk és indoeurópai történelem egyik lehetséges változata. Az Altáj-tól a Kárpátokig, Alpokig. Benne van Attila kán is. Néhány gondolatot szeretnék újra megemlíteni a teljesség igénye nélkül.

A törkök ismerték a vasat. Kést, villát és kanalat használtak 1700 éve. Volt bricskájuk is. A vasból erős fegyvereket, vérteteket, szerszámokat készítettek. A rómaiak főleg bronzból készítették akkorigiban a fegyvereiket, vértjeiket. Voltak közöttük fehér törkök (szőke haj, kék szem) is. A kipcsákokat hívták szkítáknak is. Egyistenhitük volt. A mennyei (égi) Tengri istenben hittek. Az isten egyik megszólítása kodáj, vagy hodáj volt. A hit fő jelképe a kereszt volt, ahol a középen levő körből (Nap) négy egyenlő szárú sugár indult el. Hittek az égigérő életfában, a lélekvándorlásban. Az Altájból az Urálon át, a végtelen sztyeppéken keresztül Európáig nyomultak. Ez része volt a nagy népvándorlásnak. (Kötélhidakon tudtak átkelni szakadékok fölött, lovastól.)

A sztyeppéken kurgánokba (kunhalomokba) temetkeztek. Ez a hegyekre emlékeztette őket. A kurgánok ma is beszélnek. Rovásírással írtak/véstek. Jobbról balra, fentről le. Kőoszlopok, szarvasoszlopok

jelezték a kurgánokat. Minden fűt besoroztak katonának, kivéve a legkisebbet, aki otthonmaradt. Egy fülbevalóval, illetve kettő fülbevalóval jelölték azokat a harcosokat, akik életére nagyon kell vigyázni, mert kihalhat a családjuk. Őket nem küldték az első vonalba. Érdekes volt számomra az a szokás is, hogy királyválasztás (kagánválasztás) után az illetőt, az új uralkodót a „nép” kifosztotta, hogy ne maradjon semmije, mivel úgyis az egész ország népe fogja eltartani. Pápválasztásnál is megvolt régen ez a szokás. Az örmények a kipcsákoktól, azaz a törköktől, a hunok őseitől kapták a keresztet 301-ben. Az örmények szent írásai örmény betűkkel, ótürk nyelven íródtak. Akkoriban az európai keresztények Krisztust még csak bárányként ábrázolták. Egyébként a rómaiak 2000 éve nem is keresztre, hanem T alakú ácsolt valamire feszítették a kivégzendőket. Ezt egy német rézkarc képével illusztrálja a könyv. A görögök és latinok is sok mindent átvettek a kipcsákoktól. Sok minden, amit mi európainak hiszünk, tőlük származik. A mai kereszténység a könyv elmondása szerint a türk egyistenhit hatására lett olyan, amilyen. Valami hazai: A „Kárpátok” szóban a türk szótó ránézésre is látszik – „kilépni a mederből”, átömölni a szélen. Valóban, ez a környék híres a borzalmas árvizekről. Az Alpok győztese-

ket jelent (németül Etzel Alpen, azaz Attila Alpok). Egyébként longobárdok, burgundok, türingiaiak - ez is mind türk. A francia Tolous, az olasz Torino (Turin, magáért beszél) és Velence városokat is törkök alapították. Alemania (franciául Németország) türk szó, távoli földeket jelent. Az USA-ban is ismétlődnek az európai városnevek, ugyanígy a hazájuktól távolra került törkök az európai helyeknek otthoni neveket adtak. Attila népének vesztében több tényező is összejászott.

A rómaiak, a világ akkori urai, csak úgy tudták legyőzni Attilát, hogy ők is kereszt szimbólumokkal vonultak fel a hadmezőn. Másrészt elcsábították Attila mellől a tehetséges embereket, alvezéreket. Ha egy népben több a tehetséges ember, mint amennyit az ország hasznosít, akkor ezek az emberek elhagyják népüket, saját érvényesülésük érdekében állnak akár az ellenséghez is. Ez nálunk ma különösen aktuális. Semmi újat nem tudtak kitalálni 2000 év alatt a világ urai.

Amikor elterjesztették a mai kereszténységet magyar területeken, királyi-egyházi parancsra tüzzel-vassal megsemmisítették a múlt emlékeit. Rovásírással emlékek elvéve találhatóak csak. Emlékeztetiesben szenved a nemzetünk. Ezen segíthetnek a magyar nyelvben még élő régi szavak, földrajzi nevek, szokások.

Ne csak előre, hátra is nézzon mindenki, ember, család, nemzet! A múltban van a jövőhöz szükséges erő, energia.

Bartha Ferenc mérnök,
MAG Közösség

www.magtar.hu